

Èpics Mishima al PopArb

El festival d'Àrbúcies aconsegueix un ple total amb un cartell heterogeni en què també van destacar Roger Mas i l'aliança entre el textà Will Johnson i Anímic

X. MERCADÉ / ENDERROCK
Àrbúcies

● El PopArb va viure aquest cap de setmana una de les edicions més memorables dels seus sis anys d'existència. No només per haver arribat al límit de la seva capacitat (unes 5.000 persones en les dues jornades), sinó perquè ha estat «tremendament positiu gràcies a la gran complicitat emocional que hi ha hagut entre el públic i el festival», segons reconeix Marc Lloret, un dels organitzadors del festival d'Àrbúcies.

Les dues jornades d'intensa celebració musical han transcorregut sense cap incident digne de menció i tot l'èxit se l'han emportat una encertada programació i un moment en què el pop facturava al país té una acceptació creixent: «No ens obsessional creixer, no és el nostre objectiu, preferim intentar que, gràcies al PopArb, els grups puguin sortir de Catalunya», com ha passat amb la col·laboració entre els Anímic i el músic Textà Will Johnson, que van segellar amb èxit la primera producció pròpia del festival. De tota manera, el festival ja està treballant en una ampliació de l'espai en unes naus (el Centre d'Arts Escèniques Naus Ayats) que hi ha al costat de Can Cassó i que canviarà la disposició dels escenaris: «Serà un espai polivalent dedicat a la creació artística i també un petit auditori» que permetrà reforçar la programació del festival.

Amb els seus sis anys d'existència, el festival ja té arrelades algunes tradicions. Potser la més celebrada són els concerts de grups a mitja tarda a l'ídem espai del Gorg Nou, envoltats d'arbres, rius i natura. És aquí on els grups Aias i Fred i Son van presentar un repertori naïf i innocent, força verd, sobretot en el primer grup, però amb idees i frescor.

Triomf de Very Pomelo

En aquest escenari els que van triomfar de debò van ser Very Pomelo, malbaratant glamur d'extraradi amb una mescla excitant en què caben el rockabilly, la rumba, la cançó francesa i el rock sense adjectius. Ja a darrera hora de la tar-

Mishima, icones del festival PopArb d'enguany. / XAVIER MERCADÉ/ENDERROCK

da, a la terrassa del bar Can Torres, la cantautora Maria Rodés va mostrar les seves cançons acurades i gairebé bucòliques a un públic àvid de noves sensacions sonores. Ja a la nit, i en els dos escenaris de Can Cassó, el PopArb va demostrar que també és gairebé l'únic festival que pot programar cantautors de Solsona (Roger Mas) o de la Bisbal (Sanjosex) a les hores de màxima audiència i a l'escenari principal, i a sobre triomfar amb l'aprovació del públic.

Roger Mas va ser conscient que aquell no era l'espai ni l'auditori per a un concert intimista i va decidir tirar pel dret amb el seu cançoner més pop i brillant, i deixar per a un altre moment i un altre espai *Les cançons tel·lúriques* i les cites de Verdader. Tota una lliçó de *savoir-faire* elegant i pu-

nyent que el va convertir en una de les fites qualitatives de l'edició.

L'empondanès Sanjosex també va aconseguir que la gent cantés, i fins i tot ballés, un repertori que a poc a poc va calant entre el públic. Els vilanovins La Brigada van mostrar el seu repertori elegant i les noves cançons del disc *Les paraules justes* en un directe cada cop més convincent. Will Johnson, acompanyat pels Anímic, van construir tota una catedral d'emocions en què es van assemblar el repertori de la banda de Collbató amb cançons de Centromatic i South Sant Gabriel, començant amb l'artista de Texas cantant en català *Les filles fan d'ocell*. Aquesta va ser la primera producció pròpia del festival i al mateix temps el primer convidat de fora dels Països Catalans que passa pel certa-

men d'Àrbúcies.

Mishima portaven ja ben rodades les cançons del seu darrer treball, *Ordre i aventura*, i en el seu concert van anar encadenant èxit rere èxit davant l'eufòria desfermada d'un públic que els ha convertit en icones del festival. Amb aquest nou treball, David Caraben i els seus han acabat traspasant les barreres que els separen de l'*underground* al gran públic i oferint concerts en què l'èpica no està gens barallada amb la senzillesa acústica. Al seu costat, la proposta vigorosa i fresca de Mujeres es va quedar curta, però força meritoria, mentre que els Pinker Tones van tancar la nit de concerts presentant la seva nova formació i el nou format de grup, en què abandonen les taules de mescleres i els plats i es mostren en un format més orgànic i ortodox.

música | enrique morente

Cerimònia sacra

► Lloc i dia: Auditori de Girona, dissabte 26 de juny. 11è Festival de Músiques Religioses i del Món.

JOAQUIM ARMENGOL

A rriba l'estiu, el sol abraça amb intensitat les pobres criatures que reposen estossades sota les ombres, mentre esperen aquell caure de la tarda com la realització d'un somni mental. És temps de festivals, música, teatre, circ..., temps de posar-se en remull, d'aigua salada i de mirar-se el món amb aire desvagat i tranquil, temps de repòs... Dissabte, al capvespre, l'Auditori de Girona iniciava l'11è Festival de Músiques Religioses, Enrique Morente oficiava la seva personal i meravellosa cerimònia sacra. A fora, minuts abans de l'ofici, el cel semblava d'un blau esvaït, d'una expressivitat deliciosa, clara i transparent, mentre la gent, poca, s'entretenia teixint mots i fulminant cigarretes; amb humor excel·lent i com un gotim, enfilaven, l'un darrere l'altre, cap dins el temple. Poc es va fer esperar el *cantaor*, apagats els llums de sala, la figura emergeix, envoltada dels músics, que se situaven al centre de l'escenari, dempeus, compostant una mitja rotllana, entonant a *cappella Kirie Eleison*, 'Senyor, ten piedad'..., l'oratori flamenc havia començat. Què es pot dir d'Enrique Morente, probablement és el geni creatiu més versàtil del flamenc, destre en mesclar tradició i realitat; sempre compromès amb la creació representa la inspiració, el risc i l'absència d'adscripció a qualsevol estil o voluntat expressa de cloure's. La seva trajectòria és tan singular i rica que sobrepassa qualsevol ortodòxia, capaç d'inserir música culta al flamenc, posant veu als grans poetes. Prova d'això, la composició d'aquesta missa flamenca completament distinta a tot el que s'havia fet adés en el gènere. Morente vestia de negre però amb una camisa blau cel ben llampant i unes sabates d'un blanc immaculat; se'l veia content i amb ganes d'agradar, despenia simpatia i encetava converses amb el públic devot. Tot i que va trigar una mica a escalfar la veu, la seva afició i registre són tan personals i fascinants que hom sembla embolcallat d'alguna cosa única i especial, el seu cant traspasa la pell, s'insereix i palpa, com certes veritats del poema. La missa durà uns quaranta cinc minuts, basant la seva estructura en textos de Fray Luis de León, Del Bembo (*¡Senyor! Aquel amor por quén forzado / muriendo de mí mal hiciste enmienda, / nos libre de tu ira, y nos defienda*), San Juan de la Cruz, *No me mueve mi Dios (No me tienes que dar porque te quiera, / pues aunque lo que espero no esperara, / lo mismo que te quiero te quisiera)*, Lope de Vega, *Cuántas fueron mis entrañas duras (¿Qué tengo yo que mi amistad procuras?)*, diversos anònims, un preciós poema de Pedro Garfias (*Con la madre de Judas*) i *Vida mía* de Juan del Encina. En aquest recorregut hi va haver moments d'intima emoció en què es fonia el sentiment més fondo del cante amb la comunió sensible del públic, la cara intensa, els ulls clucs, la gestualitat de les mans, tot puntualment emocionava. També temps per unes paraules, declaracions de principis que mostren la humanitat entera de Morente: «Somos amantes de todas las formas de amar, de todos los cultos, del arte. La forma en que la gente siente la fe me ha impresionado siempre. El pueblo es sincero, pero no los brujos de la tribu...» Acabada la missa, novament s'ajuntaren al centre, improvisant a còpia de veus, *palmas* i *taconeo*, era el moment dels *baillaores*, moment flamenc disèst, el divertiment per trencar la mística intensa dels textos sagrats. Després, amb el públic esvalotat, va buidar-se amb tres bisos fantàstics que foren tres homenatges, ell ho anomenà *repertorio laico*: *El ángel caído* d'Antonio Vega, una preciosa cançó de comiat a la vida. *Auto-retrato* del disc dedicat a Picasso i una delicada *malagueña* que va consagrar els pecadors assistents. Vist que si les misses fossin com aquesta l'església ompliria estadis, mai el culte s'havia fet tan passable, sentit i fervorós!